

Arrest

nr. 214 873 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 januari 2005 een verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2005 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep bij de Raad van State tegen die beslissing werd verworpen bij arrest nr. 189.163 van 23 december 2008.

1.2. Op 13 december 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 31 augustus 2007 onontvankelijk verklaard. Op 12 september 2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 27 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 31 januari 2011 werd deze aanvraag geweigerd. De beslissing werd ingetrokken op 23 mei 2012 en vervangen door een nieuwe beslissing van dezelfde datum.

1.4. Op 30 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.5. Op 13 juni 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 9 augustus 2012 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 10 oktober 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 maart 2013 onontvankelijk verklaard. Er werd op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Verzoeksters beroep tot nietigverklaring werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 155 077 van 22 oktober 2015.

1.7. Op 20 januari 2015 diende verzoekster een nieuw verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 maart 2015 onontvankelijk verklaard.

1.8. Verzoekster diende op 21 mei 2015 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 juni 2015 onontvankelijk verklaard en op 19 juni 2015 stelde de arts adviseur een advies op. De aanvraag werd op 22 juni 2015 ongegrond verklaard.

1.9. Op 13 juli 2016 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd na advies van de arts-adviseur ongegrond verklaard op 16 oktober 2017. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in, dat werd verworpen bij arrest nr. 202 612 van 17 april 2018.

1.10. Op 25 juli 2018 diende verzoekster een vijfde medische regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13 augustus 2018. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.07.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

N., J. A. (R.R.: …)

nationaliteit: Kameroen

geboren te A.-G. op 11.02.1978

adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1 tot 3°, of de ingeroepen elementen ter*

ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 13-07.2016 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 25.07.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 08.08.2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan N. J. A. te willen overhandigen.

Gelieve betrokkene ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92 94, te 1030 Brussel. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet. Er dient een afschrift van deze brief te worden overhandigd nadat er voor kennisname werd getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd. Gelieve onze diensten onmiddellijk schriftelijk te verwittigen indien kennisname niet mogelijk is.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De verzoekende partij wijst op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling.

De verzoekende partij dient vast te stellen dat de gemachtigde in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat blijkens het medisch advies van de arts-adviseur van 8 augustus 2018 de elementen ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 25 juli 2018 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige dergelijke verblijfsaanvraag, met name deze ingediend op 13 juli 2016.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

2. In casu dringt zich aldus de vraag op of er nieuwe elementen werden voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag van 25 juli 2018 op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in vergelijking met de elementen die werden voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 13 juli 2016.

De verzoekende partij wijst erop dat er weldegelijk nieuwe elementen werden aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf van 25 juli 2018, waardoor onterecht toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

3. De verzoekende partij wijst in eerste instantie op de voorgeschreven medicatie aan verzoekster.

Inzake de medicatie die verzoekster neemt, werd bij de aanvraag van 13 juli 2016 melding gemaakt van Amitriptyline (Redomex), een antridepressivum. Dit werd zo ook weerhouden door de arts-adviseur in zijn advies van 10 oktober 2017: "als actuele medicatie weerhoud ik: - Amitriptyline (Redomex), een antidepressivum". Ook het middel Lorazepam (Temesta), een slaap-/kalmeringsmiddel, werd eerder ingeroepen en beoordeeld door de arts-adviseur in

zijn advies van 10 oktober 2017: "Lorazepam (Temesta), een slaap-/kalmeermiddel: deze behandeling is van korte duur, totdat het effect van een antidepressivum aanslaat of de initiële toename van angst opgevangen is en de behandelingsstermijn hiermee is momenteel ruimschoots overschreden".

De medicatie die verzoekster nam was alsdan beperkt tot twee medicijnen. Hierop was de aanvraag van 13 juli 2016 gebaseerd.

Bij de aanvraag van 25 juli 2018 werden evenwel vijf verschillende medicijnen vermeld, waaronder Omeprazole, Tramadol, Paracetamol, Redomex en Metformine.

Dit werd ook erkend door de arts-adviseur in zijn advies van 8 augustus 2018 bij de vermelding van het standaard medisch getuigschrift van 18 mei 2018 van Dr. M.: "medicatie: omeprazole, tramadol, paracetamol, redomex, metformine".

Uit een vergelijking blijkt aldus dat in de nieuwe aanvraag van 25 juli 2018 geattesteerd wordt dat de verzoekende partij thans ook behandeld wordt met Omeprazole, Tramadol, Paracetamol en Metformine, medicijnen dat nog niet waren voorgeschreven bij de aanvraag van 13 juli 2016. Enkel het medicijn Redomex (een antidepressivum) wordt in beide aanvragen vermeld.

Er is dus een duidelijk verschil tussen de ingeroepen elementen in de aanvraag van 13 juli 2016 in vergelijking met de aanvraag van 25 juli 2018.

Hieromtrent wordt evenwel door de arts-adviseur niet gemotiveerd waarom dit geen nieuw element is.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt bovendien duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder aan de gemachtigde van de staatssecretaris bovendien de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Deze vaststelling maakt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

4. Naast het verschil in medicatie, wijst verzoekster eveneens op het verschil m.b.t. de voorgelegde elementen tussen de aanvraag van 13 juli 2016 en de aanvraag van 25 juli 2018 m.b.t. de diagnose en behandeling van de medische toestand van verzoekster.

Bij de aanvraag van 25 juli 2018 werd de ernst van de mentale problematiek van verzoeker mede aangetoond door een psychologisch verslag bij van Dr. S. P., klinisch psycholoog (zie stuk 4 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 25 juli 2018). Dit

attest werd gedateerd op 8 juli 2018. Het psychologisch verslag is het resultaat van een Cultural Formulation Interview (CFI), afgenomen op zowel 26 als 28 juni 2018.

Met dit verslag gaf verzoekster gevolg aan de bemerking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 17 april 2018 (nr. 202 612) waarbij werd gesteld dat verzoekster multidisciplinair wordt opgevolgd door het wijkgezondheidscentrum MediKuregem, “maar blijkbaar niet door een psychiater” (pagina 11). Verzoekster bezocht thans een deskundig specialist (klinisch psycholoog), via bemiddeling van het wijkgezondheidscentrum.

Uit de analyse van de klinisch psycholoog blijkt dat verzoekster te kampen heeft met een post-traumatische stress stoornis. Symptomen hiervan zijn herbeleving (nachtmerries), vermijden van herinneringen of emotionele uitschakeling ervan, slaapstoornissen, extreme spanning als gevolg van bepaalde prikkels, hevige reacties op prikkels alsook hevige schrikreacties bevinden zich allemaal binnen haar gedragspatroon.

Zij heeft tevens opvallend ernstige somatische klachten, sterk gerelateerd aan haar onzekere juridische situatie en haar eerder maandenlang verblijf in het gesloten centrum te Steenokkerzeel (Caricole). Er wordt derhalve een (duidelijke) oorzaak aangehaald voor de mentale problematiek van verzoekster, hetgeen nog niet kon worden vastgesteld in de vorige aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Ook dit betreft aldus een nieuw element.

Hieromtrent wordt evenwel door de arts-adviseur niet gemotiveerd waarom dit geen nieuw element is. De arts-adviseur stelt nochtans in zijn advies van 8 augustus 2018 dat de mentale problematiek van verzoekster “in deze aanvraag speciaal belicht wordt”. Omdat er geen “psychiatrisch verslag” zou gevoegd zijn, neemt de arts-adviseur echter onmiddellijk aan dat “de toestand stabiel is”. Hiermee miskent de arts-adviseur echter de ingeroepen elementen door de verzoekende partij bij de aanvraag van 25 juli 2018, zoals het verslag van Dr. S. P., klinisch psycholoog en het resultaat van een Cultural Formulation Interview (CFI), afgenomen op zowel 26 als 28 juni 2018.

In het bijzonder werd door de klinisch psycholoog genoteerd dat er een zorgwekkende evolutie bestaat tot suicidale gedachten (zie stuk 4 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet). Deze evolutie wijst reeds op een recente gebeurtenis, verschillende van de vorige aanvragen. Dit benadrukt net het belang van de behandeling en zorg die verzoekster nodig heeft. Door de klinisch psycholoog wordt deze diagnose ondersteund door citaten uit het Cultural Formulation Interview (CFI).

Als aanbeveling wordt genoteerd dat verzoekster zowel mentaal als intellectueel niet capabel is om volledig zelfstandig te leven. Er is dus sprake van een afhankelijkheid (mantelzorg) uit haar omgeving. Door de klinisch psycholoog wordt verder genoteerd dat ze ten allen koste in de informele zorgomgeving dient te blijven waarin ze zich nu bevindt (stuk 4, pagina 2).

Ook deze vaststelling is essentieel.

Waar in het advies van 10 oktober 2017 nog werd gesteld dat een PTSS bij voorkeur wordt behandeld in het land van herkomst (in dit geval Kameroen), met name omdat daar de taalbarrière niet zou bestaan en het medisch personeel aldaar ervaring zou hebben met culturele en traumatische context waarover het gaat, blijkt uit dit attest van een klinisch psycholoog net het tegendeel. Verzoekster dient, op basis van haar mentale toestand, omringd te blijven door haar zorgnetwerk in België. Dit is een duidelijk nieuw geattesteerd element.

Door de arts-adviseur werd zijn advies van 16 oktober 2017 immers gesteld: “De belangrijkste behandeling van een depressie en een PTSS bestaat uit het praten over de mogelijke traumatische ervaring(en), bij voorkeur met mensen die hetzelfde meegemaakt hebben. Daarom is PTSS en depressie beter te behandelen in het land van herkomst, waar de taalbarrière niet bestaat en waar het medische personeel ervaring heeft met de culturele en traumatiserende contact waar het over gaat” (pagina 3, bovenaan).

Dit element werd overigens niet enkel in het verslag van 18 juli 2018 van Dr. S. P., klinisch psycholoog, aangehaald, maar tevens in een medisch verslag van Dr. M. In dit verslag wordt aangehaald dat verzoekster zonder begeleiding niet voor zichzelf kan zorgen. Er wordt duiding gegeven rond de zorgomgeving waarin verzoekster zich thans bevindt: “ze gaat wekelijks werken in een stadsmoestuin waar begeleiding is, zij doet mee aan onze wekelijkse wandelingen, ze wordt bijgestaan door haar kerkgemeenschap. Zonder deze begeleiding zou mevrouw niet in staat zijn voor zichzelf te zorgen” (zie stuk 6 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Ook in het standaard medisch getuigschrift wordt aangehaald dat, indien de behandeling en de medicatie wordt opgevolgd, er een gunstige evolutie bestaat al zal deze een termijn van meer dan vijf jaar in beslag nemen én dient verzoekster te blijven in de omgeving waar zij thans verblijft (zie punt C en D van het standaard medisch getuigschrift; stuk 2 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Ook dit betreffen duidelijke verschillen met de ingeroepen elementen bij de aanvraag van 13 juli 2016; maar hieromtrent wordt door de arts-adviseur niet gemotiveerd waarom dit geen nieuw element is.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt bovendien duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder aan de gemachtigde van de staatssecretaris bovendien de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Deze vaststelling maakt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

5. Tenslotte merkt de verzoekende partij nog op, in navolging van het bovenstaande, dat meer duidelijkheid werd gebracht in de aanvraag van 25 juli 2018 over de oorzaken van de psychische problematiek van verzoekster.

De klachten van verzoekster zijn sterk gerelateerd aan haar onzekere juridische situatie en haar eerder maandenlang verblijf in het gesloten centrum te Steenokkerzeel (Caricole). Dit blijkt uit het verslag bij van Dr. S. P., klinisch psycholoog (zie stuk 4 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 25 juli 2018).

Door de arts-adviseur wordt hierover zelf gesteld: “om het SMG en bijlagen van de aanvraag dd. 25-7-2018 wordt namelijk vermeld dat betrokkene lijdt aan een PTSD met verduidelijking hoe deze aandoening ontstaan is”.

De arts-adviseur geeft hierbij zelf aan dat de toestand van verzoekster werd verduidelijkt. Dit is dus een verschillend ingeroepen element, aangezien hierover voorheen (zoals bij de aanvraag van 13 juli 2016) net onduidelijkheid over bestond.

Deze vaststelling maakt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: [...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet en motiveert dat dezelfde medische elementen reeds werden ingeroepen in de eerdere medische regularisatieaanvraag die werd ingediend op 13 juli 2016. Dit besluit steunt op het advies van de arts-adviseur van 8 augustus 2018 waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen en dat samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing vermeldt aldus duidelijk de juridische grondslag, evenals de feitelijke vaststellingen waarop ze gesteund is. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster betoogt in het middel dat in de huidige aanvraag sprake is van vijf medicijnen die zij moet nemen, daar waar in de aanvraag van 13 juli 2016 slechts sprake was van twee medicijnen. Er is aldus volgens verzoekster een verschil tussen de beide aanvragen, hetgeen volgens verzoekster moet worden beschouwd als een nieuw element.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 232.626 van 20 oktober 2015 *“dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.”* De Raad van State oordeelde daarbij dat het *“volstaat (...) dat een eerdere aanvraag op grond van bepaalde medische elementen is ingediend opdat een latere op grond van diezelfde elementen ingediende aanvraag niet-ontvankelijk moet worden verklaard (...).”*

De Raad merkt op dat verzoekster niet betwist, zowel in 2016 als in 2018, medische regularisatieaanvragen te hebben ingediend op basis van PTSD, gemengde angststoornis, diabetes en depressie. Het feit dat verzoeksters toestand evolueert in de tijd en zij van medicatie dient te veranderen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het gaat om dezelfde aandoening. Daarenboven merkt de Raad op dat wat betreft het middel ‘Omeprazole’ het standaard medisch getuigschrift de toediening hiervan voorschrijft als *“si necessaire”* (indien nodig), en ‘Tramazol’ – ‘Paracetamol’ *“en cas de céphalées”* (in geval van hoofdpijn). Deze medicijnen worden dus voorwaardelijk voorgeschreven – er blijkt niet dat deze deel uitmaken van een wijziging in de behandeling.

Uit het psychologisch verslag van klinisch psycholoog S.P. d.d. 8 juli 2018, waar verzoekster naar verwijst, blijkt enkel dat er sprake is van een posttraumatische stressstoornis, hetgeen klinisch psycholoog S.P. ook reeds in zijn verslag van 30 maart 2017 in het kader van de vorige aanvraag attesteerde. Er wordt in dit verslag verdere tekst en uitleg gegeven over de oorsprong van verzoeksters actuele medische aandoening. Net als in het kader van de eerdere aanvraag, waarin sprake was van nood aan mantelzorg, attesteert S.P. dat verzoekster niet de capaciteiten heeft om zelfstandig te functioneren.

In het kader van de eerdere aanvraag motiveerde de arts-adviseur in zijn medisch advies d.d. 10 oktober 2017 over de mantelzorg die verzoekster behoeft:

“Betrokkene heeft nood aan enige vorm van mantelzorg (toezicht inname medicatie, zelfzorg, dieet). Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen, het land waar zij ruim 26 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Integendeel zelfs, in haar asielaanvraag (dd. 03/01/2005) haalt ze zelf aan dat ze in Kameroen nog verschillende familieleden heeft wonen. Betrokkene haar ouders, stiefmoeder en broer wonen daar ook nog. Alsook heeft betrokkene nog een zus hier in België wonen, deze staat op dit moment ook in voor betrokkene. Niets wijst er dus op dat betrokkene niet zou kunnen rekenen op de financiële steun van deze familieleden. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor zichzelf en voor de nodige kosten die gepaard gaan met de behandeling van hun dochter/stiefdochter en zus. Ook de zus die in België woont kan van hieruit financieel haar steentje bijdragen om betrokkene in Kameroen bij te staan. Tot slot is er geen enkele aanwijzing in het dossier aanwezig dat betrokkene niet zelf een inkomen uit arbeid zou kunnen bekomen. In diezelfde asielaanvraag haalt betrokkene zelf aan dat ze gewerkt heeft als kinderoppas en als kapster in een kapsalon. Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Kameroen mogelijk is.”

In het kader van de huidige aanvraag kwam de arts-adviseur in zijn advies van 8 augustus 2018 tot het volgende besluit:

“Uit de aangeleverde documenten kunnen we besluiten, dat het hier gaat over een dame van Kameroenese afkomst van 40 jaar oud. Zij heeft als objectieve pathologie een diabetes type 2 en een PTSD, die in deze aanvraag speciaal belicht wordt. Er werd geen nieuw psychiatrisch verslag toegevoegd, dus we nemen de conclusie van 2016 over dat de toestand stabiel is. De aangeleverde documenten voegen ook geen nieuwe elementen aan de psychiatrische problematiek toe.

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 13-7-2016.

Op het SMG en bijlagen van de aanvraag dd.25-7-2018 wordt namelijk vermeld dat betrokkene lijdt aan een PTSD met verduidelijking hoe deze aandoening ontstaan is. Op het SMG dd. 18-5-2018 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Het loutere feit dat er nieuwe documenten worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag, waaruit blijkt dat de aandoening persisteert, belet geenszins te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Behandeling en opvolging zijn beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst.

Verzoekster voert een uitgebreid betoog met betrekking tot de nood aan mantelzorg die ze nodig zou hebben, doch toont ze hiermee niet aan dat ten onrechte werd besloten dat het *in casu* om dezelfde elementen gaat als die welke reeds werden ingeroepen in het kader van verzoeksters eerdere aanvraag d.d. 13 juli 2016.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

| | |
|--------------------|---|
| dhr. C. VERHAERT, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| dhr. K. VERKIMPEN, | griffier. |

| | |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT